

A bevándorló Punger családból származó Punga Farkas Petőfi ükunokájával egy esztendőben jött világra, de nem költő lett belőle. Szülei először Wolfgangra akarták kereszteltetni, és talán Wolfgang Punger élete másként alakult volna. Ám nagyvágyó édesanyja fényesebb jövőre óhajtotta felkészíteni. Az járt a fejében, hogy magyar földön magyar névvel könnyebben boldogul, és férje kedélyes beleegyezésével a

Karátson Endre 83

MÉGIS PUNGA A PUNGA

Farkas keresztnévhez Pungára magyarosította az egész Punger családot. Így valószínűbbnek tetszett, hogy nyalka férfvé cseperedvén a fiúcska kiharcolja magának a pungavezéri, vagy legalább is a pungafőnöki címet.

Egyelőre az elemiben Farkincának szólították tanítói és osztálytársai. Ez utóbbiak бүdös Farkincának is, mert az ambíciózus nevelésből a személyes tisztálkodásra vonatkozó tanácsok kimaradtak – a szolgaszemélyzet feladata lesz az ilyesmi, felkiáltással. Ezért aztán az egyébként költségesen öltöztetett kisiskolás nem csak ammoniák szagot árasztott, hanem, hittanórákon különösen, akkorákat pungázott, amekkorákra elvben csak a legénykedő érettségizők vagy idősebb suszterinasok képesek. Miért éppen a hittanórákon? Úgy vélte, otthon gyakran hallotta ezt, hogy a Pungák rátermettek, a Punga név önmagáért szól, s azt akarta, hogy szóljon az osztályban is önmagától. S azért a hittanórákon, mert a pap bácsi a legmélyebbről jövő hit bizonygatótételére buzdította a nebulókat. Hát akkor a Punga Farkasé jöjjön a legmélyebbről – így ő, olyannyira, hogy osztálytársai, akik kénytelen-kelletlen ráéreztek az ő tüntető mélységére, el is nevezték Punga Pietasnak, amit egy kötekedő rosszcson Szent fazéknak fordított és felrajzolta sárga krétával Punga Farkast a táblára pálcika lábakkal, fején egy serblivel.

Az irigység gyakran kiforgatja a legszentebb dolgokat, eltéríti a jó útról a rátermetteket. A pap bácsival együtt Farkinca is együtt röhögött a torzképen az osztállyal, s új útja a kamaszkorban már korántsem mondható jónak. Az iskolából a legrosszabb fiúkkal és lányokkal pungapartikra járt a folyóparton. A nevet a partik azért kapták, mert ezeken ő vezérekedett. Meg azért is, mert sem a szülők sem a tanári kar az elnevezés alapján nem találhatta ki, hogy mi zajlik. Maguk a Punga szülők jó hírben álló s a dugókereskedésben tisztességesen mozgó mesteremberek voltak, Farkas pedig kamasz, akinek a mutálásait elnézően kellett kezelni. Általában a felnőttek azt gondolták, hogy a gyerekek pitykéznek, csorba hangon rikoltoznak és fröcskölik a lányokat a vízben. Igazából a lányok, mert rosszak voltak, fondorlatosan megkörnyékezték a fiúk lemeztelenített pungáját, s a fiúk sem maradtak

restek: íziben célbavették a lányok pungáját. A bátortalan fröcskölés után, amely így keletkezett, s amelyet az éppen nem érintettek punganótákkal kísérték, kívártatva ütött a pungasorakoztatás órája. Ne higgyük, hogy párbantoláshoz vezetett, ahogyan a szabadosabb leányregényekben.

84 Ott, a füzesek alatt másféle felállítást kellett kitalálnia Farkasnak, akinek vezényszavára mindenki izgatottan várt. Gondot neki az okozott, hogy végül is nem jött össze annyi rossz lány, amennyi a jóval több rossz fiúnak kellett volna. Nem mintha úgy általában nem létezett volna tömérdek rossz lány, de oda nem jött csak három, rosszfiú pedig tizenöt is lóbálta a fövényen. Súgtam neki. Ki is adta hát Farkas az ésszerű pungaparancsot: öten egyre – az lesz aztán a pungaeredmény. Előbb az alacsonyak, aztán a meszelőnyelesek. Ami nem felelt meg egészen a valóságnak, hiszen az alacsonynövésűek között is hatolt meszelőnyeles, és a meszelőnyelesek között is kurtapungájú. De neki, Farkasnak, a pungaarány lett a fontos, a pungaasztika Ugyanis érezte, hogy napról napra növekszik képessége a tömegmozgatásra. E mozgatás első sikerét bizonyította, hogy kilenc hónappal később az egyik rosszlány életet adott egy kisednek, akinek egy feje helyén öt punga meredett.

Örült Farkas, hogy az ő pungáját nem terheli apaság. Fiatal volt és vérmes, kicsit romantikus is. Sok izgalmasat várt a felsősök táncmulatságától, amely az ő képzeletében előre pungaalként tárult fel, ahol ügyesen csúsztatott tánclépések között a pungát be lehet lógatni iskolai ellenőrzés nélkül érzelmi alapon, vagyis különösebb anyagi hozzájárulás nélkül. Igenám, igenám. Amikor a tette került a sor, miután a zenészek fel-felriszáló ütemezéssel nekifogtak a családalapító tangónak, s amikor Farkas partnere az ő elől sliccelt szoknyájában a mély argentin hátrahajlást hajtotta végre, szóval amikor eljött a belógatásnak legkedvezőbb pillanat, Farkas megzavarodott. A nyelvi képzelettől felfűtött elvárásra a test önfejűen rövidzárlattal felelt. Lógatni egyszerűen nem lehetett azt, ami felfelé meredett. A rövidzárlaton sem pungaakadást kellett érteni, hiszen az bizonyára megmentette volna a helyzetet, hanem az akadályt, amelynek átugrásáról többszöri argentin hátrahajlás után sem volt érdemes álmodni. Farkas kénytelen-kelletlen visszakísérte partnerét a csalódott lányok koszorújába, ő maga pedig magába roskadva több tenyérynyi veritéket sepet le homlokáról. Szerencsétlen száritkozása közepette olyan védtelennek látszott, hogy a szabad rablókhoz sorakozó Görénypuncinak sem kellett több. E mihaszna, kártékony teremtés a büféasztal lapján pihentetve cseles csípőjét fogpiszkálóra tűzött vékony pungaeseleteket majszolt és hozzá Blody Maryt szopogatott. Oly módon tette ezt, hogy annak, aki látta, egészen más jutott eszébe, s ez a más egy pillanat alatt kiszippantotta Farkast a letargiából. „Hát akkor mégis lesz pungalálkozás, mindenféle belógatási ravaszkodás nélkül, és lesz szabadulás az

engem hovatovább fenyegető kangörccstől.” Így tártam fel a kanos ifjú előtt a közeljövőt, és ő maga máris ott legyeskedett a kígyóbőr mintás, viperaszabású anyagban magát mórlikáló kísértés körül. Nem tudhatta ez az elvakult pungaszuronyos, hogy a célpungában milyen körmönfont szándék lakozik. Ő csak a feszes test kínálatával akart élni, domborulatról le és domborulatról fel szánkázni, s aztán mind mélyebben a megnyíló hajlatokban.

85

Görénypunci viszont, kinek már inkább csak a görény része volt eleven, egy menő kupleráj megnyitására álmodott, ahol természetben fizetett pungajuttatásokért a kanos Farkast kidobófiúnak alkalmazná. A beszervezést kétféle taktikával tartotta megoldhatónak. Legkézenfekvőbb az lehetett volna, hogy kezére fekteti a fiúpungát, de behatolni nem engedti, s az örülésig felizgatott Farkas vakon beugrik a szerződésbe. Az allümoöz várakoztatás azonban azzal fenyegetett, hogy időközben a felhergelt pungavárományost a piacon leselkedő vetélytársak egyike alattomban elmarja. Tudta a számító üzletasszony, hogy a hazardírozásra ráfizethet. Ezért választotta a függőségi helyzet létrehozásának keservesebb, de biztosabb útját. Tudván, hogy Farkas az elképzelt élvezetnek felét sem kapja miután a tényleges testet a kígyóbőrből kihámozta, úgy intézte, hogy a türelmetlen hódoló a megtévesztően ingerlő pikkelyek közé hatolva találkozzon a pungamámmal. És kiáltson nagyot fájdalmában az éles fémlapok által okozott pungakárosodás miatt. „Orvos kell ide”, nézte álszent együttérzéssel a pikkelyes partnernő, s ígérte, hogy szerez egyet haladéktalanul, bár hétvége volt, s a legtöbb elment horgászni, meg saját szobasportját űzte. „Addig írd ezt alá”, és Farkas a vérszerződés alá biggyesztette, hogy Farkas, mert vérző farkát fogdosta kínjában, s abból csöppent a papírra is.

Mazochista figuraként indult pungahősünk új útjára, melyről nagyra-vágyó édesanyja, ha tudomást szerez róla, azt mondta volna, hogy lefelé ível. Édesanyja, ha megtudja, mármint ha idejében tudja meg, felpofozza fiát, majd keserű könnyeivel zsarolja, majd segítségül hívja a napjait egyre inkább a dugóipar fejlesztésének szentelő Punga (Punger) Ödönt, akit megvádol azzal, hogy a saját hitvány pályaválasztása miatt szegődik el fia a dugóiparba, hogy miatta nem sikerül az új nemzedéknek és nyilván a rákövetkezőknek sem feljebb vergődni a társadalmi alávalóságánál. Punga Ödönné kisebb süvegelési elégtelenségek miatt is ki szokott borulni, például, ha a házmesterné nem azt mondja, hogy viszem fel a postáját nagyságos asszony, hanem azt, hogy jöjjön le a leveléért, Joci néni, vagy a hentesnél, ha nem mondja külön, hogy a finomabból kér, akkor a mócsingosból vágnak neki. Itt pedig, ha megtudja, hogy szemefénye, az ő nagyreményű Farkasa egy pungarántással

lemond a beérkezésnek még az álmáról is, és hogy még csak nem is valamelyik nagyhozamú luxus intézményben startol gyors előléptetés ígéretével – hat hónap múlva kinevezik a kidobó emberek főnökének, két év múlva a biztonsági hálózat igazgatójaként forgatható bőrkarosszékekben öt titkárnő

86 gombjait nyomogatja és vesztegeti az erkölcsrendészet kormánybiztosát – nem, ő egy kezdő kuplerosnőhöz szegődik el, aki öt-hat pungszerű fakabint működtet egy olcsó szexbolt hátsó udvarában és jó, ha csak egy lány fekélyt szed össze már az első héten az egymással tisztátalankodó repedtsarkú alkalmazottak és szappanhoz soha nem jutó szennyvízkezelők közelségében. Szóval, ha édesanyja, Punga Ödönné neszét veszi a kárhozatos deklasszálódásnak, akkor kitör a rettenetes haddelhadd. Ez a büszke fejhordozású asszony felsikolt, levegő után kapkod, két kezét halántékára szorítva kirohan a gangra, sikoltása nyüszítésbe csap át, haját markolássza, rátarti ruháját tépázza, pungáját nyilvánosan megköpdösi, hogy miért, miért hoztam a világra ezt az anyaszomorítót, ezt a semmirekellőt, és vérbenforgó szemmel toporzékolja, hogy ezt a szarjankót, aki rosszabb az apjánál, s amikor az apa, aki a nappaliban sovány bevételét számolja kirohan az eszeveszett ribillióra, Punga Ödönné őt is megköpdösi, és Punga Ödön nem tudja, hogy most megint miért kap ki, Jocikám én nem csináltam semmit, de egy senkit, azt csináltál, így az ő Jocikája, aki férje kezéből kitepi magát és élethűen nekilát, hogy leveesse magát a harmadik emeletről.

Pungadöntés esetében a feltételes mód valósága többé-kevésbé felér a kijelentő módéval. És ha már itt tartunk, mit tegyek vele? Hagyjam, hogy papucsban csoszogva Ödön utolérje és belekapaszkodva a rátarti ruha rongyaiba, melyek már viselőjüknek pungáját sem takarják ildomosan, elrántsa a korlátról, vissza az életbe. Vagy hagyjam, hogy a korlátra csavarodó, bár további szakadással fenyegető rongyok ideig óráig, legalább is a tűzoltók érkezétekéig megtartsák a zajos, ám ezúttal már halálfélelmében sikoltozó asszonyt. Vagy pedig hagyjam őrzöngését érvényesülni, őt magát krumpliszákként a lenti macskakövekre hullani. Egye fene, a legutolsó változatot választom, mert tetszetősen radikális. Csakhogy közben, bármilyen hihetetlen, befutnak a tűzoltók. A sofőr még manőverezik az udvaron, ám egy izmos pléhcsákós már működteti a mentéshez szükséges pungaberendezést. A létra pungát meg a fecskendő pungát. De, uramegek, miért a fecskendő pungát, ha nincsen tűz? Nyilvánvalóan egy gyakorlatlan, kezdő csákkóst küldenek egy közönséges balesethez, s ez a marha csak nyomja, nyomja a fecskendőpungát – a hideg víztömeg hatására Punga Ödönné pedig vad ficánkolásba kezd. Még erősebben visít, a zuhogás decibeljei fülsiketítőek, de ebből a hangorkánból is kihallatszik a ruharongyok egy-egy reccsenése a rúgkapálás eredményeként.

Ugyanolyan választás elé állít a sors íróniája, mint amikor a felbőszült asszonyosság a korlát felé lendült. Várjam-e be a szövet végső és végzetes

reccsenését, vagy csapjak rá a szerencsétlenkedő tűzoltó kezére, figyelmeztetésül, hogy nem a spricni, hanem a létra pungáját kell nyomni? Imént a döntést a gesztus tragikus tömörségének kedvéért hoztam, vagyis szépészeti könnyelműségből, most viszont már érettnek érzem magamat egy alapos erkölcsi mérlegelésre. Elvégre Punga Ödönné nem érdemel-e 87 kíméletlen leckéztetést azért, mert a maga önös, társadalmilag is korlátolt érvényesülésképeének nevében kiátkozta Punga Farkasnak a maga ifjonti hevében vállalt boldogulási próbálkozását? Előítéleteinek szolgálójaként egy ilyen anya akár máglyára is elküldené gyermekét. Igenám, de ha kivégzés formájában véget vetek életének, nem mérgezem-e meg Punga Ödön hátralevő napjait, aki meg nem érdemelt özvegységében magányosan fog köménymaglevest kanalazni konzervből, nem is szólva az ifjú s dali Punga Farkasról, akinek, akár jogos akár nem, magát kell, s leginkább mindig a neki járó pungaszolgáltatások közepette, okolnia anyja esztelen veszéséért. Hát akarom-e, hogy keserű kenyér legyen az ő foszlós kalácsként megkívánt pungacsemegéjéből? S akarok-e én is ilyen idétlen szóképeket gyúrni az ő szép reményeinek romlását ecsetelendő?

Hát igen, megfontolandó mindez, ha döntenem akarok, nem hagyhatom figyelmen kívül a következményeket. Viszont amint így fontolgatok, egy utolsó kis reccsenést követően iszonyatos bömböléssel a testes asszonyom zuhan lefelé. Nem én döntöttem így, hárítom el a felelősséget és tekintetemet is elfordítom, nehogy lássam a visszataszító zsírpacnit, ami odalent keletkezik. Nyekkenés odalentről, a bömbölésnek nincs vége, ami nem természetes. S a nyekkenés sem női, hanem férfi hangú. Azé a férfié, akit a fejére hulló Punga Ödönné összelapított. Pléhcsákója behorpadt, nyelve kilóg. Innen föntről nem tudom visszagyömöszölni a szájába. Szegény, szerencsétlen kezdő tűzoltó. Neki el kellett pusztulnia, hogy Pungáné megmaradjon. Pungáné ugyanis csak jól megütötte magát, esetleg csontrepedést kapott, de a lényeg az, hogy a mentők a kórházba szállítják, az élők közé, pancser áldozatát viszont fekete ruhás alkalmazottak végleg a hullaházba. Majdnem odaviszik Punga Ödönt is, aki az események hatása alatt összeesett, de billentyűzavar lépett fel, nem infarktus, úgyhogy megfigyelésre neje után irányítják, csak egy másik osztályra.

Punga Farkas a történetekről jóval később értesült. Tudta ugyanis őkelme, hogy anyja milyen könnyen gurul pungaméregbe, képes akár praktkerrel rácsapni az ő pungájára is. Ezért aztán egy szót sem szólt szerződéséről, a hozzá vezető nyomokat is punga alá rejtette, úgyhogy szűkre méretezett őrbódjában várta, hogy sebeinek hegedtével kivágtasson a punga-gamezőre. Illetve be. Ilyen regényesen nevezte kettős elfoglaltságát, vagyis

a fizetésképtelen pungapotyázók kidobását és jutalmul a saját punga potya bedobását. Hősi képzeletében a kettő olyannyira összetartozott, mint ugyanannak a műveletnek a kezdete s a vége. Örömmel készült az ívelő lendületekre. Aztán belépett egy természetes pungapecér üres zsebbel. Farkas 88 szóvátette illetéktelenségét, a pungapecér ugyanezt tette Farkassal, majd berúgva őt a bódé sarkába, úgy hatolt be a hármaskabinba, mint szabadjegyes utas az első osztályra. Kifelé is ugyanolyan magabiztosan gombolkozva jött, és Farkast megint berúgva az iménti sarokba őt még borralóra sem méltatva távozott. Hiába próbálta az összerugdosott a hármaskabin punga kisasszonyával vigasztalni magát, az tíz körömmel esett neki az ő naivan odanyújtott pungájának és „ki veled, te ingyenélő” kiáltással a póruljárt testőrt rikoltva elüldözte.

„Nem csak ajándékot nyújt az élet”, filozofált Farkas. Keservében ravasz fogáshoz folyamodott. Nem Görénypuncinak szólt a vereségről, mert félt hogy felmond neki. Tanácsosabbnak találta Durgához fordulni, törvénytelen apai nagynénjéhez, akit anyja hívott törvénytelennek különc punga kezelése miatt. Durga dolgozott már kőfejtőben, volt női pankrátor is, a férfipungák pedig hidegen hagyták. Pungájába meleg a női pungáktól költözött, s ez a lesbikusnak mondható vonzalom jött kapóra Farkasnak. Felajánlotta ragyás, deltás nénikéjének, aki baljával minden további nélkül el tudta akár herculeseknek is kapni a pungáját, és csavarintás közben jobbjával úgy vágni őket gyomorszájon, hogy idétlen nyögéssel megtették azt, amit éppen követelt tőlük, szóval felajánlotta, hogy a kabinokból begyűjthető természetbeni jutatások fejében álljon ki a punga ház bejáratához, szűrje ki a az élősdie heréket, s előre vegye el a belépti díjat mindazoktól, akiket beenged. Másnap már a punga csatár félelmetesen ott dalmahodott a bejárat előtt ítélve senkiházikat és a punga áralókat. Farkas bedobott egy halálbiztos technikai újítást is. Ahányszor Durga gereblyefogával rávicsonított egy-egy újabb vendégre, torkából Ray Charles pokoli ordítózása hangzott. Nem is mert senki a teljes összeg leszurkolása nélkül berontani. Olyan viszont volt, és Durga bejáratásával arányosan egyre több, aki rémületében összeesett, el is ájult. Ilyenkor persze a punga zás legingerlőbb figuráitól is elment a kedve, úgyhogy a bevételek egy hét leforgása alatt teljesen elapadtak. Ráadásul az ínségre fittyet hányva, Durga követelte járandóságát és meg is szerezte kielégülését napról napra mind a hét kabinban. Ezekben is bekövetkeztek nagy sikoltozások, ájulások is nem egyszer. Durgát sürgősen le kellett állítani.

S a nullbevételt most már bevallani Görénypuncinak, aki időközben soványka reménnyel nemzetközi leánykereskedésbe is fogott, és gyakorlatilag belebukott a volt szovjet köztársaságok konkurenciája miatt. Arra számított, hogy pénz legalább a Punga házhoz áll, és, jaj, és jaj és jaj, be kellett most látnia, hogy ahány lóra tett, az mind rossz volt. „Redves punga t sem ér

az egész”, így dühöngött, és már okolta volna a méltatlan pungaórt, ám tanácsomra ez megelőzte a jóra érdemes vesztesek csalafintaságával. „Ha szűk a pungád, tágítsd egy hüvelykkel”, susogta az ősi bátorítást a koldusbotra jutó vállalkozónő fülébe – csináljunk örömet az ürömből. Rendezzünk 89
játékonyági pungabált a szőrüket vesztők tupírozására! Garantálom a bevételt, tette hozzá selmásan mosolyogva munkaadónőjére. Varázsigét adtam Farkas szájába, mert a kettős értelemről Görénypunci felvillanyozódott, még a gyanakvót sem játszotta meg. „Te leszel a bálkirálynő”, kapcsolta be a még erősebb áramot Farkas, akit a felizgatott üzletasszony lelkesedésében alkalmazottból üzlettárssá léptetett elő.

Jól megúsza Farkas a Görénypuncival elkerülhetlenné vált szembesülést. Megkönnyebbülését csak az anyja balesetének híre terhelte meg. Hiába rejtette, leplezte magát, én kicsit segítettem az öregeket, akik nyugtalanul keresték. Mit volt mit tennie, ráfanyalodott a kórházi látogatásra, csak éppen zárás után érkezett. Írásos üzenetben fejezte ki örömét azon, hogy anyja gyógyulóban van és apja gondoskodik róla; hamarjában bokros teendői miatt két-három hétig nem tud bejönni hozzá, de sokat gondol rájuk, és meglepetést is akar szerezni nekik; őt ne keressék, a megfelelő pillanatban jelentkeznek, szerető fiuk, Farkas. Még aznap este Görénypuncival tervmegbeszélést tartott. Az eseményt a katakombákban rendezik, ehhez a nő ragaszkodott, mivelhogy nappali világításban nem szívesen mutogatná magát, a fiatalember pedig Görénypunci facebook hálójára kapcsolódva mozgósítja a jókedvű adakozókat. Megszabták a részvételi díjat dollárban, ami, ugye, még mindig világpénz. Farkas nyomban rögtönzött egy táblázatot a mindenkire érvényes árcsoportokról.

– Miért nincsenek a hölgyek és az urak külön tételezve? – szólt bele a prezuntív bálkirálynő.

– Emígyen tételezve, elvonnék egymástól a kedvet. Senki se jöjjen el. Mert pungabajával a férfi meg a nő csak a saját neme előtt hozakodik elő. A másik csak lássa az övét húsosnak és testesnek. Maga megmutatná nekem a magáét, ha ütött kopott lenne?

Görénypunci gyorsan másra terelte a szót, és kezdődhetett a szervezés unipungás szellemben. Farkas azt már nem kötötte üzlettársa orrára, hogy mit ígér a címzetteknek a facebook üzenetében. Nos, ötletem nyomán azt ígérte: az ünnepély egyik fénypontja a tombola lesz, melyen a résztvevők visszanyerhetik a belépőjük ötszörösét. Bízott a szerencsében, és egy hónap alatt egybegyűlt annyi jelentkező, hogy a bál katakombái megnyílhattak.

– Farkas két kitömött elefántot kölcsönzött a természetrajzi múzeumtól, ezek álltak a bejárat két oldalán, két ritkásszőrű állat kövéren és keményen. Percre pontosan h-mollban daloló pungakórus jelezte az estély

kezdetét, s a bejárat úgy tárult ki, hogy méretektől zavarba jött vendégek mondhatni bátortalanul hatoltak be. Annál kedvezőbben fogadták a homályból flitteresen előderengő Görénypunci kígyózó istenhozottját az alkalomra

90 pungabőrrel fényesített pikkelyek zizenéseivel. Igéző zizenéseivel, teszem hozzá, hogy hangsúlyozzam a bájoló szándékot az esetleges fenntartások oldására, tudatalatti leszerelésére. Ez csak egy futó aparté, ott a látványt Farkas azonosította vállára hulló hullámos tincseivel és három napos divatborostájával, ami együttesen az estély szőrtémájához rangosítóan illett. Tudatta a benyomulókkal, hogy magához a bálkirálynőhöz van szerencséjük, aki egyben a földalatti világgal történő ismerkedésük után kezdődő tombola védnöknöje. Ami őt, Punga Farkast illeti, ő lesz a felvezetőjük, kérdéseiket hozzá intézzék, és mindig mondják be nevüket, mert a tompított világításban így tudja majd őket könnyebben azonosítani. És ha szükségük lesz rá, azt a kezelést javasolni nekik, amelyre pontosan az ő punggájuknak van szüksége. Általános tájékoztatást a punggafélórán kapnak, mely pillanatokon belül kezdődik.

„Tessék beljebb hatolni.” A folyosó baloldali elágazásában egy neonlámpás kopár helyiségben pungatitkártól kaptak eligazítást előrelátható számlázási ügyekben. Nagyjából húszan ültek be hozzá és zárkózott csendben követték a felsorolást. Egyikük sem szívesen kötötte volna a többiek orrára, hogy az övé magán-, személyi-, közösségi vagy utcai punganak számít-e, és azt sem értette senki, kategóriánként miért változik a szőrpótlási tarifa. Nem mindenkinek sikerült követnie aztán az árazási kérdésben szerepet játszó, hol hozzáadandó, hol levonandó méretpontot, színspontot, rugalmassági hányadost. Nem is szólva a részleges illetve teljes kicserélés felcseri honoráriumáról. „Ki dönt ebben? Mihez viszonyítva?” – terjedt a nyugtalan mormogás.

„A válaszhoz tessék áthatolni” – szólt rájuk Farkas csitító mosollyal. A szomszédban kisebb fülke nyílt, a mélyén kék neonfényben vibráló ablak mögött egy pápa szorította szemét egy óriás teleszkóp alsó lencséjéhez. Nem mondta, mit lát, csak átadta helyét egy bizánci pátriárkának, aki szintén nem mondott semmit, csak vizsgálta a csillagokat. Farkas sugárzó képpel sutogta: „A mennyei pungára szögezik szemüket.” Egy kopaszodó nagyasszony felhördült: „Semmi közünk hozzá. Mi a földi pungát akarjuk rendbe tenni.” Látszott Farkason, hogy fényes nappal simán pungan rúgná a hölgyet, itt azonban magasabb szempont szolgálatában csak intett, hogy tegyen mindenki kedve szerint. Mert venni máris lehet, s ezzel feltárta egy tornaterem méretű raktár ajtaját, és bízatta azokat, akik megszedültek a káprázatosan gazdag választék láttára, hogy itt biztosan megtalálják, amit keresnek. A választék csakugyan olyan bőséges volt, hogy Farkas joggal beszélhetett punggavásárról.

Éppen csak a kofák, a kikiáltók, a kistermelő árusok hiányoztak. Az eladásra kiállított pungaárúk hosszú fémpolcokon sorakoztak üvegburák alatt és magukért beszéltek. Vagyis mindegyik mellett ott állt az áruismertető a pontos adatokkal, úgy mint származási hely (még szingaléz pungát is lehetett látni), méretek (hossza, szélessége, mélysége), formája (pl. 91 kagyló, sarló, kalapács, rohamsisak, fiók, stanicli, liftakna, rulettkorong, vadászkürt, nagybögő stb.), a beépítés ill. felerősítés módja (műtét, gumiszalag, ragasztó, zsineg stb.) az egy négyzet centiméterre eső szőrszál mennyisége (sűrű, tömött, burjánzó, bokros, bozontos, cserjés), a berendezés színe (alap, kevert, szemfényvesztő), szaga (ammóniás, borsos, kábító, fojtogató), hangja (cuppogó, selymes, huhogó, bugyborgó). A terem perspektívájának mélyén felsejlett fémesen a viperaburok, benne Görénpunci élvezte sikkantotta: „Van hálapunga is.”

Farkas üzletszerűen kiegészítette. „Azoknak, akik készpénzben fizetnek.” Csoportosulás támadt nyomban a szőrszálás buránál. Mivel nem tudták, mekkora a készlet, mindenki az elsők között akart rendelni, sűrűt legtöbben, az volt a legkevésbé drága, de többen nem bánták, kerül, amibe kerül, legyen tömött, legyen burjánzó, legyen bozontos; egy inas úr, erősen kopaszodó meg egy tátongó pórusú, kedvesnővér kinézetű hölgy, aki láthatóan nem ismerte egymást, elment egészen a tömötten burjánzóig. „Ehhez rovarirtó is kell”, tájékoztatta őket Farkas, majd komolyra fogva a szót: „Tessék most már a teljes szerelésből választani”. Eleinte senki sem vette magára a felhívást. Nézegetni nézegették felszerkenő kamasz kíváncsisággal, és képzelődtek is, például, hogy milyen lehet a bugyborgó vadászkürt bevetéskor, de arra senki sem gondolt, hogy a szórt nem kaphatja a többi kellék nélkül. Főleg arra nem, hogy egy komplett új punga – mert ilyenek összeállításáról szólt a feltároló szabály – többbe kerül, mint egy briliáns nyakraaló. „A máshová valóra is kell költeni”, tudatta tömören Farkas, és nem volt mese. Felzúdulás viszont volt, pungsópórolásból támadó pungalázadás. Akinek volt sétatálcája, parapléja, az rázta, akinél nem volt, az is rázott bármit, ami kezébe került. Ki az öklét, ki a pungáját.

Ha Farkasnak nem jutott volna eszébe, én súgom neki, hogy ütött az óra. De eszébe jutott, izgult is, hogy a kellő pillanatban adja be a pungalottó vigaszát. Intett Görénpuncinak, aki odasuhant mellé és bedobta a tutit. Hogy aki leszurkolja egy komplett punga árát, az átfáradhat a díszterembe és visszanyerheti kiadásának az ötszörösét, no, meg az új pungát is megőrizheti. Itt látszott meg, hányféle rejtekhely létezik az emberi ruházatban és testben. Hónaljából, pofazacskóból, köldökből, ágyékból, vulvából, ánuszból, ráfésült haj alól, női mell völgyéből, lábujjak közül, és persze lúdtalpbetét, sérvkötdő, térdbandázs alól, mögül, mellől csúsztak, szökkentek, cibálódtak

a bankók. Guberáltak is versengve, csupán egy korosabb pár tartózkodott a költekezéstől, nagyot hallgatva gumialarcuk mögött. Az általános zsvajban se Farkas se más ügyet sem vetett rájuk. Úgy eluralkodott a mohóság, hogy meg se várva árujuk kézbevétele, a vevők átözönlöttek a bejelentett
92 főszám vörös bársonyos nézőterére. A mikrofonnál ott termett azonnal a védnök, és pikkelyes zizegéssel nyugtatta az esetleg ijedezőket, hogy a vásárteremben kiállított tárgyak kasírozottak, az ő tulajdonukat képező igazi pungák biztonsági lakattal zárt acélládákban várnak az átvételre. De most előbb „lássuk, kik a sors kegyeltjei”.

Közlekedő üvegcsövekben számmal ellátott kispungák kezdtek el röpödni. Gázzal vegyített fényes levegő sodorta őket egy párásfalú retortába, ahol a védnök tájékoztatása szerint a pungadöntő misztériuma zajlik. Tudták az újpunga tulajdonosok, hogy mindenki bekerül a döntőbe, de élvezték a látszat bizonytalanság kis izgalmát, amelyet a rendezők figyelmességének köszönhettek. Élvezték a pungabélest is, melyet kabinos lányok szolgáltak fel szeszes pungaszörppel. Kaptak polifonikus pungaszerenádót CD-ről, vagyis a várakozás szinte kéjes kilátással kezdődött. Aztán nem úgy folytatódott. A számozott pungalepkék feltorlódtak az üvegcső végén, több nem fért be a retortába. Nem méretezték ezt a retortát túl kicsire? – tették fel a kérdést egyszerre többen is, és kaptak hirtelen döbbenetes választ, amire az előzmények alapján egyáltalán nem számíthattak. A túlsúfolt retorta felrobbant, s a kénesen lángoló pungalepkék szerteröppentek a teremben. Rátapadtak a falakra, a mennyezetre, belekaptak néhány frizurába – egyikről-másikról kimutatva, hogy paróka – majd akárha mágnes rántaná őket, mint egy felhergelt lódarázsraj sűrűn rárontottak Görénypuncira, leterítették, izzó vörösre hevítették pikkelyeit és bennük őt hólyagosra sütötték, végül szénné is égették.

Nők is ordítottak, férfiak is sikoltoztak, először a borzadályos réműlettől, aztán egyre inkább a ráébredéstől, hogy ez a szerencsétlenség valamiképpen az övük is. A lángok lassan kialudtak, azok is, amelyek a frizurákat borították tűzbe, és a pusztuláson kívül nem hagytak maguk mögött se paraszat, se mást. Ezt kezdték észrevenni, azok először, akiknek ellobbant a parókája, talán mert ők vágytak nyomban szőrük pótlására, de észrevették lassan a többi félkopaszok, akiknek meg kigyérült pungájuk jutott eszükbe, de akadtak hajasok, akik ráncos bőrre csupaszított pungával jöttek az ígéretes rendezvényre, szóval mindenkinek volt oka hiányérzetre és lassan mindenki emlékezett arra az előző hiányérzetre, melynek orvoslására jókora summát költött nem is egy órája. E tudatosodás közepette visszasan hatott Farkas fancsali bejelentése, miszerint gyászolni illene a védnökasszony keserves elhunytát és szembenézni a robbanás okozta kárral, amelynek következtében nem lehet tudni, ki jutott a pungadöntőbe.

– Hát nem mindenki?
 – Hogyhogy mindenki? Ha mindenki bejuthatott volna, miért rendeztem tombolát? Miért számoztam meg a pungalepkéket?

- A védnökhölgy mást mondott.
- A védnök nő az a védnök nő, én meg én vagyok.

Érdekes, hogy a némaság, ami a bejelentésre támadt nem az elhunyra emlékezett. Még nem szólt senki, de máris érezni lehetett a botrányszagot.

Egy asszony, kinek olyan foltosra égett a feje mint a rühös lenne, el is kezdett süvíteni: – Maga átver minket.

Farkas olyan pungaképet vágott, mint akinek kibúvója van, de nem hagyták szóhoz jutni.

– A pungádat tépjük ki! Tövestől, te aljas! Te síber! – így harogott kórusba szerveződve több kigyúrt hoppon maradt.

Láttam én is, hogy ennek fele se tréfa. Csak valami kegyeleti beköpés szerelheti le a gyilkolásra is kész indulatot. Odasúgtam Farkasnak:

- Kérjél még több pénzt. Gyorsan!

Profihoz méltó lélekjelenléttel kihasználva két bömbölésük között a lélegzetvételi szünetet, Farkas bedobta:

– Adakozzatok a temetésre. A jókedvű adakozónak magától is kinő a szőre.

Nem csupán szünetelt, ekkora pofátlanságtól valósággal elakadt a lélegzet köröskörül a sötétbe boruló roppant teátrumban. És mielőtt bárki lélegzethez juthatott volna, az előbb már említett idő házaspár a perselyét rázva felhívta magára a figyelmet. Az hölgy kicsit bicegve, az úr kicsit akadozó lélegzettel, mint az aritmiasok, egyenként fordult a dúlól-fúló jelenlevőkhöz, akik elképedésükben a pénztárcájukhoz nyúltak. És adtak, amiből az is kiderült, hogy volt még miből. Farkas az egyénekre lebomló, láthatóan tanácsstalanodó csoportot egy új pungaszövetség alapítványozásával bízta. Amelynek tagja lesz mindenki, aki a mai beavatást átélte. Amelynek célja lesz a szöretlen pungások jogainak elismertetése, méltóságuk megvédése a szőrösökkel szemben. Amelynek minden próbát kiálló erkölcsiségét a köztünk pungaperselyező tisztas házaspár biztosítja. Ők, akiket érdemeik méltóvá avatnak a szövetség védnökségére.

Szavát tette váltva az új szövetség alapítója felcipelte két úgy-ahogy épen maradt zsöllyeszéket a dobogóra s nagy tisztelegéssel beültette a koros párt. Ezek ott tovább rázták perselyüket.

- Ők kicsodák? – kérdezte egy hüledező károsult.

– A szüleim – húzta le róluk a gumiálcot a friss erőre kapó pungafi és jól a sarkára állva ráharsogott valamennyi hüledezőre:

– Védnökeink élemedettek. Ők a mi eleink. Nem az ő dolguk a perselyt körbevinni, a tagok pungakötelessége a tagdíjjal elébük járulni.

Alig egy perc múlva megindult feléjük az egész szövetség az aggoknak váltig rázott pungájába pottyantva a pungaadót.

94 – Én is odamentem erre, hogy gratuláljak Pungáéknak a jég hátán is beérkező, pungaellenein sorra kifogó élpungás fiukhoz. Ezek a hálátlan vének azonban tüntetően elnéztek a fejem fölött. Punga Farkas felé fordultam most már azzal dicsérve őt, a pungavezért, hogy karrierjét milyen mokányul építette ötleteim felhasználásával. Ki gondolta volna, hogy ez a pungábavaló pimasz egyszerűen lelök a dobogóról?

Pedig lelökött, bele a legközelebbi pungába.

Folyóiratunk a
NEMZETI KULTURÁLIS ALAPPROGRAM
anyagi támogatásával jelenik meg.
Terjeszti a Budapesti, a Nemzeti és a Vidéki HÍRKER RT.
és alternatív terjesztők

Nemzeti
Kulturális
Alap

Szerkesztők
JÁSZ ATTILA - Csendes Toll (főszerkesztő)
MIKLÓSVÖLGYI ZSOLT (online szerkesztő)
NÁDOR TIBOR (online galéria)
SZÉNÁSI ZOLTÁN (online és felelős szerkesztő)

Lapterv és műszaki szerkesztés
SELLYEI TAMÁS OTTÓ

Munkatársak
KOVÁCS ANIKÓ
PAPP MÁTÉ
REICHERT GÁBOR
TURI MÁRTON

Tiszteletbeli munkatársak
FŐLDES LÁSZLÓ HOBO
MONOSTORI IMRE
MUZSNAY ÁKOS
VASADI PÉTER

ÚJ FORRÁS

IRODALMI, MŰVÉSZETI ÉS TÁRSADALMI FOLYÓIRAT
ALAPÍTÓ A KOMÁROM-ESZTERGOM MEGYEI ÖNKORMÁNYZAT
JÓZSEF ATTILA MEGYEI KÖNYVTÁRA

Megjelenik évente tízszer
Alapítva ezerkilencszázhatvankilencben
Alapító főszerkesztő: PAYER ISTVÁN

Szerkesztőség: 2890 Tata, Székely B. u. 2/A Telefon: 20/3353 626
E-mail: info@ujforras.hu. Interneten olvasható: www.ujforras.hu
Előfizethető az Új Forrás szerkesztőségi címén. Előfizetési díj egy évre 5000 Ft.
ISSN 0133-5332

Kiadja a József Attila Megyei Könyvtár. A kiadásért felel: Új Forrás Kiadó Nonprofit Kft.
Készült a Sollers Kft. nyomdájában Tatán.